

pri svojem delovanju posebnega uspeha, treba mu je dvojih reči: združenja in izomike.

G. Korošec! Ali ni to Vaše govorjenje in pisanje naj večje hinavstvo? Kako bi se naj slov. kmet združil? Ali ne branijo kmečkega zborovanja z vsim pritiskom klerikalci s svojimi klerikalnimi listi v prvi vrsti „Slov. Gospodar“ in „Naš Dom“ kojih glavni urednik ste Vi g. Korošec. — Vi in Vaši listi ne ščuvate neprenehoma samo Slovence proti Nemcem, temveč Slovence med seboj, dobro vedoč, da, ako bi se združili vsi kmetje brez ozira na narodnost, storil bi se hitro konec kmetskemu oderuštvi, kterege zablja svet, v prvi vrsti pa klerikalec. Ravno tako brani se kmečki izomiki klerikalec s svojimi časniki in lažmi. Sploh je še kmet v primeri z drugim svetom premalo omikan, in zakaj, to le samo iz teh vzrokov, ker je žalibog vodstvo slovenskega ljudstva najdalje in naj bolj v rokah klerikalcev.

Dalje prihodnjič.)

Razne stvari.

Morilci, ki so bili pri zadnjem porotniškem zasedanju obsojeni — pomiloščeni. Kakor naši bralci vedo, je bilo pri zadnjih porotniških obravnavah obsojenih šest oseb na smrt na vislice in to večinoma zaradi naravnost groznih umorov — tu se spominjamo samo le ene družine, ki je svojega človeka umorila, razsekala, kuhala in svinjam pokladala. Cesar je tedaj pomilostil pet oseb in so se jim smrtni kazni spremenile v daljše težke ječe. — 57letni tesar Jakob Gerlič iz Tronkove pri Sv. Lenartu, ki je svoj ljubi, slaboglasni posestnikovi ženi Heleni Kocbe, z namenom jo umoriti, preparal trebuh, vsled česar je umrla in bil obsojen na smrt, se mu je sedaj odmerilo dvajset let težke ječe. — Posetnik Jernej Letnik in njegova hčer Alojzija Dajčman bila sta zatožena, da sta moža slednje imenovane po živinsko umorila, v tem ko sta ga s sekiro zasekala. Jernej Letnik bil je obsojen na smrt na vislicah, njegova hčer pa je bila oproščena, ker so porotniki to zadevajoča vprašanja zanikali.

dobro ime, je zatrjeval, da je zavitek našel, kakoršnega je prinesel, in da ga je prinesel, kakoršnega je našel. Oba sta ostala pri svojih trditvah: jeden, da je bilo v robcu osemsto zlatov zašitih, a drugi, da ni zavitka poškodoval in od denarja ničesar vzel.

Tu je bilo težko razsoditi. Pa modri sodnik, ki je najbrž spoznal poštenost bogatašev, zvil je stvar tako-le: oba sta morala na svoje trditve priseči, in potem je rekel: „Toraj, če je jeden izmed vaju izgubil osemsto zlatov, drugi pa je zavitek z le sedemsto cekini našel, tedaj ne more biti ta denar oni, do katerega ima prvi pravico, Ti pošten prijatelj, vzemi denar, katerega si našel, zopet nazaj in ga dobro shrani, dokler ne pridé tisti, ki je le sedemsto zlatov izgubil. In tebi tu ne morem družega svetovati, kakor da mirno potrpiš, dokler se ne oglasi najditelj, kateri je našel tvojih osemsto cekinov. — Tako je govoril sodnik, in njegova je obveljala. Hebel.

Vsled pomiloščenja pa se je sedaj Jerneju Letniku smrtna kazen spreobrnila na 20 let težke ječe. — Največjo pozornost pa je obudila obtožba proti morilni družini, Alojziji Germič, Mariji Rantuša, Franc Lovrencu in Jožefu Holc, kateri so moža prvoimenovane obtoženke umorili, truplo razsekali in ga potem dali svinjam žreti. Žena umorjenega, Alojzija Germič, koja je pri umoru sodelovala, obsojena je bila na štiri leta težke ječe. Gluhonemi Franc Lovrec, kateri je na nagovarjanje teh žensk Germiča umoril, obsojen je bil na smrt, med tem ko je njegov brat Jožef Holc, ker se mu vsled pomankanja dokazov sodelovanje ni moglo dokazati, bil oproščen. Francu Lovrecu seje sedaj smrtna kazen spremenila na petnajst let težke ječe. — 36letna gostija Marija Vrtič iz Pobreža bila je obsojena na smrt na vislice, ker je svojega tri tedne starega otroka umorila, ga z velikim kamenom vred zavila v ruto in vrgla v z vodo napolnjeno jamo. Ta smrtna kazen spremenila se je sedaj na petnajstletno težko ječo. — 46letna gostija Marija Kerček iz Spodnje Polskave in njena 24letna hčer enakega imena, bile so zatožene da so novorojenega nezakonskega otroka slednje imenovane s pestmi ubile. Hčer je bila obsojena pet let težke ječe, njena mati pa na vislice. Najvišje svdišče je sedaj potom pomiloščenja to kazen materi znižalo na dvanajstletno težko ječo. — Proti smrtni obsodbi tistega Antona Mikleniča, ki je bil zatožen, da je svojo ženo vrgel v Dravo, naredila se je pritožba ničnosti in se bode pri najvišjem sodišču o tej stvari obravnavalo na Dunaji dne 26. februarja.

Premog se našli v Žerovincih pri Ormožu. Govori se da je premoga tam veliko in da je prav dober. V kratkem bode se začelo že s kopanjem. S tem bode ptujski okraj pridobil veliko.

Poročilo ptujskega sejma. Na živinski in svinjski sejmu dne 5. februarja se je prignalo: 602 komadov govedi, 409 prašičev in 117 konjev. Trgovina je bila je srednja, česar je bilo vzrok slabo vreme. Kupljena živina poslala se je v Gradec, Lipnico, Gross-Florjan, Dunaj, Solnograd. Prihodnji svinjski sejem bo dne 12. februarja. Prihodnji živinski in svinjski sejem dne 19. februarja. Na te sejme se v velikem številu vabijo kupci in prodajalci, ker je upati da se vreme zboljša.

Zopet nesreča na železnici. V Lonču (Deutsch Laudsberg) na progi Gradec-Köflach je pri nekem tovarnem vlaku eksplodiral kotel lokomotive. Strojvodja Wirth, sprevodnika Delešina in Schneider ter kurjač Pichler so bili ubiti. Kotel je odletel 300 metrov daleč na vrt neke tovarne za žveplenke, se tam zadrl v zemljo, potem odskočil v zrak in še le potem ostal zapičen v zemlji. Trupla so bila grozno razdejana. Od stroja so ostala samo kolesa.

Črevljar, ostani pri svojem kopitu! V nekem kraju Savinjske doline ustanovili so klerikalni kolovodje mlekarsko zadrugo. To bi bilo sicer lepo in hvalevredno, če bi se bilo storilo iz resnične ljubezni do kmeta in pa na trdni podlagi. Ker pa ni bilo klerikalcem še nikoli mnogo mar za blagor ljudstva nego v prvi vrsti za to, da bi ga imeli pri raznih

volitvah na svoji strani, so tudi njihove naprave le pesek v oči. Tudi naša zadruga je bila zelo površno urejena, t. j. njeni očetje niso najprej preskrbeli za sirarno pripravnih prostorov in kar je še najvažnejše, niso pridobili stalnih kupcev, da bi zamogli vsaj en del masla in sira za gotovo prodati, ker te reči se hitro skvari. Ne čudimo se tedaj, če je imela zadruga veliko izgubo. Pripoveduje se celo, da bodo morali posamezni zadružniki plačati po 150 kron. Koliko je na tem govorjenju resnice, še zdaj ne vemo, a vendar mora izguba prav velika biti, ker se je poleti pokvarilo mnogo sira, katerega so morali potem zakopati v — gnoj. Tudi to je za kmete velika škoda, ako prodajajo mleko za tako nizko ceno, kakoršno je imelo zadnji čas v ti zadrugi. Veliko pametnejše bi napravili, ako bi bili doma izdelovali maslo, posneto mleko pa davali svinjam. — Natančno poročilo o tej klerikalni napravi priobčimo, ko prejmemo natančnejše podatke. Tebe, dragi kmet pa opominjamo: Ne daj se od vsakega kričača in priliznjenca zapeljati! Veliko je takih ničvrednežev, ki se ti prilizujejo, da bi jim dal mastnega dobička, bodisi v obliki blaga ali denarja, bodisi na ta način, da voliš njihove prijatelje in podrepnike v občinske in okrajne odbore ali pa za deželne in državne poslance. Škodo pa trpiš le ti. — Kadar se pridejo ti hinavci k tebi sladkat in te za svoje umazane namene pregovarjati, pokaži jim vrata ter jim za slovo mesto pozdrava večkrat zakliči: „Šoštar, ostani pri svojem kopitu!“ Ako pa želi več kmetov ustanoviti kako zadrugo, recimo mlekarstvo, vinarsko ali sadjarstvo, tedaj se naj najpoprej obrnejo na deželni odbor, da jim pošlje potovalnega učitelja, ki jim bo celo zadevo razložil. V naši deželi imamo dva taka strokovnjaka na razpolago: gosp. Jelovšeka za živinorejo in mlekarstvo, gosp. Beleja pa za vinorejo, sadjarstvo in poljedelstvo; ta dva gospoda vesta o kmetovalstvu stokrat več nego vsi klerikalni ljudski onesrečevalci skupaj. Potovalnega učitelja dobite brez vsakih stroškov. Potem se je treba pobrigati za nekaj stalnih kupcev. V tej zadevi je dobro skleniti pogodbe z velikimi mestnimi trgovci živeža in krčmarji ter prositi trgovske in obrtne zbornice za tozadevno pomoč. Sploh pa dobimo novo zadružno postavo, katero vam bode „Štajerc“ že pojasnil.

Kdo je boljši? »Slovenski Slepac« ki je izišel v Mariboru dne 30. januarja piše: »Kdo je boljši? «Štajerc» si že ne ve drugače pomagati proti nam, kakor da kaže svoje škodoželjno veselje nad obsodbami, ki so zadele nekatere sodelavce naših listov. Dovoljujemo si tu staviti »Štajercu« uganko: Nedavno se je bralo o velikem goljufu Kečkemetiju, ki je ukradel veliko tisočakov, pa roka človeške pravice ga ni dosegla. Pred kratkim je pa na Spodnjem Štajerskem nek sicer pošten in skrben kmet vstrelil zajca, ker mu je škodo delal. Zavoljo tega je bil obsojen na tri mesece zapor. Povej nam, »Štajerc«, kdo ti je poštenjši in ljubši, neobsojeni Kečkemeti ali pa obsojeni kmet?« — »Štajerc« mu tedaj to uganko reši tako le: »Štajerc« tistega kmeta, ki je

ustrelil zajca in potem bil zaprt, obžaluje, ker je to storil najbrž iz lahkornosti, posebno če je to storil na svojem posestvu. Požiga pa ni nikogar sumil, kakor ti. Da pa nimamo tudi pri zajcih za kmeta ugodnejših postav, so krivi kmečki zastopniki. Vidiš ljubi »Gospodar«, tu si ti tudi kriv, da kmet nima takih zastopnikov, ki bi vse svoje moči napeli le za kmečke koristi. Kar se pa tistega goljufa Kečkemeta tiče, ki je poneveril čež pol milijona kron, ti pa »Štajerc« čisto tiho na uho pove: Tudi Kečkemet bo prišel na vrsto, če ne zdaj, pa poznej. Če bi pa Kečkemet z tisto vsoto k tebi prišel, bi gotovo bil boljši — ti!

Od Sv. Marjete pri Ptuj. »Kdor ima maslo na glavi, naj ne hodi na solnce!« pravi stari pregovor. Našemu gospodu k Kranjčku pa to gotovo ni znano, sicer bi ne rogovil in ne zburjal duhov. Izročeno Vam našo mladino, našo diko, naš ponos, rabite za orožje za svojo politično nestrpnost. Kam bo prišla naša nedolžna mladina, otroci tistih starišev nad ktere Vi po njihovih otrocih svojo jezo stresate! Kristus je rekel: »Pustite otročiče k meni!« Vi jih pa kot njih duševni učenik na tak način tirate od sebe! Kako naj ima potem tak otrok še kaj veselja do učenja? Še celo odrasčenemu možu mora, ako se ž njim tako postopa, srce zakrkniti, kaj še le nerazodni mladini? — Kako se to vjema s krščansko ljubeznijo, ako Vi, Vam le v poduk izročeni deklicam trgate glavničke z glav? Kako pridete vi do tega, da ubogim šolarčkom v svoji fanatični ljubezni (?) trgate zavoje s knjig, koji obstojijo slučajno iz popirja Yam nepriljubljenih časnikov in vprašujete otroke če njihovi stariši berejo napredne liste, posebno »Štajerca«? Upamo da se v prihodnje poboljšate, drugače pribili (povedali) bomo še take, kar bode žalibog za Vas prav nelepo. Mi smo spoštovali in še bomo spoštovali čast. g. duhovnike, ali ljulike med pšenico nemoremo trpeti. Mi smo verni kristjani in tudi znamo razločevati kaj je prav in kaj ni prav ter tudi dobro vemo, da »Štajerc«, kterege Vi tako grozno preganjate, resnično le za kmečke koristi piše. Brali smo ga, in še ga bomo bomo brali, če smo njegovi naročniki ali ne in mu tudi dali prav, če bo to Vam ljubo ali ne. — Vas, visokočastiti, od nas vedno spoštovani gospod župnik, pa prisrčno prosimo — ker ste temu gospodu naprej postavljeni — naredite temu, za duhovniški stan nelaskavemu počenjanju konec. Za sedaj pero odložimo. — Več prizadetih starišev.

Sv. Vrban blizu Ptuja. Že lansko leto meseca februarja ali marca je en ondotni fant žalostno zjavkal, da se tam ne more nobeno društvo osnovati, ker so Vrbanjčani zaspanci, da jim luč zavednosti in narodnosti vgasuje, — vera ginjeva in se „Štajerc“ po hišah šopiri. Tega fanta v znani obleki pa je kmalu potem „Štajerc“ tako zdatno oklestil, da si v svoji znani obleki ni upal na svetlo, da bi „Štajerca“ s črnolom poškopil, ki je historične kraje, kakor ločki vrh, okolico farovža in nekedanjo ledrarijo obhodil. Čudno pa se mi zdi, da ondotni navdušeni fanti v

„Slov. Gospodarju“ od 30. jan. štev. 5 se svojim vojskovodjom črez leto dan zopet tožujejo, da še se zmir ni našlo dovolj zanesljivih mož in fantov, da bi začeli brune tesati, deske hoblati za stavbo barke „arhe Noe“, v kateri bi se dobri Vrbanjčani pred občnim potopom „Štajerca“ strašnega pogina rešili! Ali Vas verbanjske fante ne poliva rudečica, da zavoljo nekih par nemčurjev ne morete dobiti dobrega in terpežnega lesa za tako zaželeno ladijo: „bralnega društva!“ So lani imenovani gospodje, kakor je bil izgledni, šaljivi narodnjak in pesnik Volkmar pred davnim časom, potem v noveji dobi gospodje Gr...r. Ko...n, Zm...k in drugi, tako milo upljivali v okolici, da bi se bili fantje in dekleta predramili do živega in pomagali osnovati društvo v krščansko-slovenskem duhu?! Fantje! Vi pravite: „veliko se jih je že prepričalo o zvitem lisjaku „Štajercu“ — sodnije še ne — a o hinavščini „Südst. Presse“ in o „Slov. Gospodarju“ dovolj. Fantje, zakaj si dajate vsilovati spise od znanih klopotcov, ne smešite sebe in svojih pajdašov pred ljudmi, ki dobro razsodijo, da tako pravilni spisi z izbranimi izrazi si v ljudski šoli noben fant ne prisvoji, če se je še tako marljivo v vseh predmetih izsolal. Izjeme so redke. Ko bi ondotniga g. nadučitelja in njegove častite kolege spoznal, poprašal bi jih, ali je verbanjska mladina zmožna tako pišavo. Imenovani gospodje bi gotovo rekli: Mi vadimo in učimo učence v slovenski pisavi, kolikor je le mogoče; ali tako pišavo si še fant le prisvoji, če je nekaj v višjih šol študiral! Ker Vi fantje na dalje pišete: „Ali še hočete Vrbanjčani dalje ostati pod „Štajercovo“ zastavo, katere geslo je: zatreti med prostim ljudstvom vse, kar je „krščansko slovenskega duha.“ O joj! kateri klopotec Vam je take laži našepetal?! Veri, krščanskemu duhu in slovenščini „Štajerc ni sovražen. Kaj pa bi tudi proti tem fundamentnim stebrom človeške družbe „Štajerc“ zamogel opraviti!? Kaj? Kaj takega le oni trdijo, ki sami v svojih časnikih sovraštvo in hujskanje proti drugači mislečim trobijo — da je v zmoto spravijo — katere pa ravno „Štajerc“ po pravici močno pošegeče in pa že veste kdo nje oistro pokori. Berite „Štajerca“ štev. 2 Vi gedeonski Vrbanjski fantje; potem pa presodite, so li taki ljudje — ali čem reči gospodje, pred Bogom in pravičnimi ljudmi pravi nđi katoliške cerkve in sinovi slovenskega rodu, ki laži in natolcevanje v svojih časnikih pisarijo in sovraštvo med ljudmi zbujajo, ki bi radi mirno in zložno skupaj živeli! Na dalje pravite nepremišljeno: Poglejmo v zgodovino! Res imamo slavnih mož, ki se niso sramovali pred svetom spoznati, da so slovenske matere sinovi.“ Pri-trdim Vam to: Ti slavni možje pa se tudi niso sramovali prav skrbno se učiti jezika nemških mater s kojim so dospeli v častne službe in stanove. Kaj bi počeli dan danes slovenski sinovi, recimo mašniki, učitelji, uradniki, kupčevalci brez nemškega govora in pisave?! Če Slovenec nemški jezik toliko sovraži, zakaj pa se ga tedaj uči? Ravno najbolj narodni slovenski gospodje dajejo svoje sinove v daljne nemške šole. Zakaj? Sodite ljubi verbanjski fantje pametno in ne verjamite vsega Vašemu enostransko mislečemu

vodju. Konečno Vam tudi jaz zaključem! Vse za vero, pa za pravo božjo vero, ne lažnjivo človeško, vse za dom — za mirni Dom — v kojem ljubezen in prijateljstvo brez ozira na narodnost biva in zadnjič tudi vse za cesarja, ki vse narode brez izjeme po očetovsko ljubi in nje hoče srečne imeti, vse pa kar ljudstvo znemirja, sovraži. To brez zamere. S. T.

Od Sv. Jerneja pri Konjicah. (Dalje.) V omenjenem dopisu naziva me ta hujskarski dopisun za pobožnega kristjana! Vprašam ga, kaj pa njemu mar, sem li kristjan, ali pa luteran? vsak bo za sebe odgovor dajal. Ako mu pa ljubo, sem vsaki dan pripravljen, se ž njim v krščanskem nauku poskusiti. Kar pa se tiče opravka in skrbi za cerkev, faro šolo in občino, pozivam ga, naj mi pripelje in pokaže enega farana, koji je toliko storil za vse kakor jaz. Kdo je vredil zopet faro, ko je bila med štiri sosednje fare razdeljena. Kdo je skrbel in se trudil za duhovnika, kojega pet mesecev ni bilo tukaj; menda dopisun? Kdo je vredil tako zanemarjeno občino, ki ni imela družega nego občinski pečat, gotovine v blagajnici pa toliko kakor nič. Jaz pa sem skoz deset let mojega županovanja zapustil nasledniku vkljub velikih stroškov nove šole vendar še 855 gld. gotovine. Ravno tako se mi je godilo pri načelstvu krajnega šolskega sveta. Petkrat som že bil šolski načelnik; česar sedanjih posestnikov gotovo nobeden ne bo in mislim, da sem v teh dobah tudi storil mojo dolžnost, ker sem večjidel vsakokrat prevzel zanemarjeno šolo in pa sitnega učitelja, kojega drugi načelniki niso mogli odpraviti. Ako me pa zato kdo ljubi in rad ima, mi je za to toliko, kakor za lanski sneg. Manj ko me kdo ljubi, ljubše mi je, kajti takrat imam mir pred ljudmi, ki me še vedno hodijo nadlegovat, zdaj za eno, zdaj za drugo. Ker sem sedaj že 67 let star, nisem zmožen več kakega posla, bi pač temu nesramnemu dopisunu, ki hujska in obira mirne ljudi, koji mu nič ne storijo, priporočil spoštovanje do starosti, kajti pregovor pravi: Kdor starost ne spoštuje, je sam včakal ne bo. Temu dopisunu bi se prav prilegla zgodba o starem „Elizeju“ v mestu Betel, kaka kazen je zadela zaničevalce starosti. Tukaj še moram omeniti, da sem v teku mojih 67 let tukaj že doživel ednajst duhovnikov, župnikov in provizorjev. Med temi dva rogovileža. Enako tudi deset nadučiteljev ter med njimi ravno tudi dva sitneža. Pa v politiko in občinske volitve se še nobeden gori omenjenih ni vrival, kakor sedajni. Dragi mi „Štajerc!“ le urno naprej. Pridno podučuj kmete in pa odpiraj jim oči in ušesa, da vidijo in slišijo, kar jim je na korist. Kmetje pa si obilno naročajte „Štajerca“ in se po njem ravnajte, ako hočete priti do zaželenega cilja. „Gospodarja“ in „Fihposa“ pa vrzite v peč in še pepel na tak kraj raztrosite, da vam ne bo zapustil kakega strupa. O priložnosti še kaj več. F. B.

Najnovejša postava. Zdaj se mnogo govori o ukazu, da bodo morali v vseh krajih, kjer imajo konsume, o polnoči streljati z malimi kanoni. In veste zakaj? Zato, da se ljudje zbudijo in da se

potem v posteljah obrnejo vsi tisti, ki so pili prejšnji dan konsumno vino ali žganje, na drugo stran, ker je drugače velika nevarnost, da bi jim slaba pijača prejedla želodce.

Iz Dravskega polja. Zvedeli smo, da misli v naši bližini dosedajšni deželni poslanec g. dr. Jurtela sklicati nek volilni shod. Radovedni smo, kaj nam ima povedati o delovanju deželnega zbora, ker se ga udeleževal ni in ker mu zapeljivi „Slovenski Gospodar“ vedno za petami stoji in mu zapoveduje, kaj naj, in kaj naj ne stori. Zapeljivčevi pisatelji pa drugega ne mislijo, kako bi preganjanega in do kosti obranega kmeta še nadalje vodili za nos. Zato je ta, s smrtjo se boreči „Gospodar“ tudi že v svoji prvi letošnji številki obračal ter obžaloval, da se našemu kmetu približujejo prikriti in neprikriti sovražniki, kateri ga hočejo spraviti z njegove rodne zemlje. Lažnjivec zapeljivi! saj imaš svoje poslance, po katerih si nam slovenskim kmetom obetal pridobiti naše pravice! Kje pa so sedaj tvoje slovesne obljube? Kakor se kaže, je te obljube odnesla Drava v morje in jih ne bo nikdar več nazaj. Nadalje je ta „Slovenski Gospodar“, bolje rečeno „slovenski slepar“ povdarjal, da hoče kmeta v vseh rečeh podučiti, kako bo kmet ložje svoje koristi v Gradcu in na Dunaju zastopal. Oho, sedaj, ko si kmeta popolnoma uničil in pahnil v prepad, sedaj, kaj ne? sedaj pa se naj sam izkopava!? — V pretečenem letu obiskal nas je nek višji gospod, višji profesor ter se z ljudmi pogovarjal. Pri neki priliki je rekel: „Obžalujem, da slovenski narod tako strašno prepada“. Mi smo ga nato vprašali, če on ve, kaj je temu krivo; in odgovoril nam je: „temu je kriva zapeljivost višjih oseb in zapeljivost njihovega glasila „Slov. Gospodarja“, iz katerega slovensko ljudstvo zajema svojo pogubo“. — Ali sedaj moji stanovski tovariši, še ne boste spoznali, kje so naši prikriti in neprikriti sovražniki?! Toraj vi, naši deželni poslanci, ker ste nam lansko leto toliko shodov obljubovali, hajdi tedaj ven iz svojih brlogov in spolnite vsaj to obljubo, da bomo vsaj na shodih slišali vaše zasluge, ki ste jih pridobili v deželnem zboru in mi vam bomo pri teh prilikah v obraz povedali, kako mislimo o vas. Do tačas pa še dobro preštudirajte, kako nam boste zopet pesek v oči metali.

Dravinjčani.

Biškup i Kralj. Dne 23./1. t. l. zbio je u upravnoj občini Bednja izbor narodnog zastupnika, te je tom zgodom isti izbor počastio „Biškup i Kralj svojim posjetom, te nakom dovršenog izbora odputili so se ista gospoda gore navedena „per pedes apostolorom“ do svratišta „Valenta Paske“ koji se nalazi niti u Bednji a ni u Trakošćanu, gdje su svoje prazne želudce sa jelom morali okrepiti, i tako si gosp. „Biškup“ uze jednu „devenicu“ iz tvornice g. svratištara Paske, i još tome naruči si za bolji tek jednu litru domačeg vina, nu dočim „Kralj“ uze iz dobre kuhinje jednu kiselu župu i jedan fritalček vina, nakon svoje potrebe uzeše si za popravak teka svaki po jednu „šuster-kubu“ od dva i pol novčića, te tako se razgovarate sa drugim malo nižjim i višim

slojevima našto se odputiše svaki sa svojim „Fuss aizlibanom“ da svoji kuća da tamo nastave svoje zapovedanje sa svojim kuruznicu gospodjama.

Jedan od niži slojeva.

Zunanje novice.

Oče — snubač svoje nezakonske hčere. 2. t. m. se je sprehajala na kolodvoru v Boguminu čedna gospica. Neki starejši gospod je z vidnim zanimanjem opazoval zalo stvarico, da, celo nagovoril jo je, toda ta je ostala nevljudna. Šel je za njo v kupé in je začel ondi znovič bombardovati njeno srce. Komaj pa je izpregovoril, je prišla starejša gospa gospice za roko ter je dejala vsa bleda tujcu: „Gospod, to je moja hči. Ali me ne poznate?“ In zdaj se je stvar razvzerala. Pred 19 leti je dotični gospod imel v Opavi kot študent ljubaven roman, njegov oče je plačal „posledice“ tega romana, študent je postal ugleden uradnik v Brnu, a je ostal samec in zdaj mu je pri pogledu na nezakonsko hčer najbrže oživila v spominu nekdanja podoba — njegove ljubice. Hči baje ne dobi ravno v njem ženina, zagotova pa — očeta, tudi pred postavo.

Iz beraškega življenja. V Hanovru je prišel v neko hišo berač. Kuharica mu je ponudila skledo leče v vežo, kjer je stalo v kotu nekaj dežnikov, nato je odšla. Berač je čmerno pogledal lečo. Ko se je huharica vrnila, je bila skleda že izpraznjena. „Vendar se je revež malo najedel“, si je mislila. Ob dveh pa je hotel gospodar oditi v pisarno, in ker je začelo deževati, si je vzel iz kota dežnik. Na ulici ga je razprostrl, a kako se je začudil, ko se je na njegov cilindar in lepo suknjo vsipala cela ploha — leče. Berač je namreč lečo — ker je bila zanj preslaba — stresel v „marelo.“ Dobrosrčna kuharico pa je morala takoj opustiti službo.

Pasterka potopili. Iz Belega grada poročajo, da je imel bogati izdelovalec opank Milenko Novičić v prvem zakonu sina, ki je bil sedaj že pet let star. Mačeha je dečka sovražila. Zato je dal oče sina v rejo pri kmetici Darinki Jančijič. A še tu ga je preganjala mačeha. Domenila se je s kmetico, da dečka v ribnjaku potopita. In res sta sunili dečka v vodo, kjer je utonil. Šodišče je vsako žensko obsodilo na 20 let ječe.

Zanimiva pobotnica. V 18. stoletju so bile čarobne gledališke igre, v katerih so nastopali angeli in hudiči, jako priljubljene. Da je bil vspeh tem večji, je morala vsaka končati — s pretepom. A za take pretepe, kakor tudi za druge neprijetnosti so dobili igralci posebno plačilo kar priča neka pobotnica iz tamošnjega časa, ki se glasi: Ta teden pel 6 pesnij 6 gld. Enkrat skočil v zrak 1 gld. — Enkrat v vodo skocil 1 gld. Enkrat bil polit 34 kr. — Dobil 2 zaušnici 1 gld. 8 kr. — Dobil 1 brco 34 kr. Vse to hvaležno sprejel — J. K.

Molčeča žena. V Spring Baley v državi New York je umrla pred kratkim 70letna Marija Eksa, ki je živela 30 let s svojim možem v isti hiši, a ni iz-